

Sångtexter G-L

Visorna placeras i bokstavsordning efter textens första rad.
Ofta sammanfaller också de första orden med visans titel.

För att göra det hela lite mer överskådligt är sångtiteln bara med i de fall där den skiljer sig från den inledande texten.

Första rad	Sångtitel
Gamla farmor skrynklig är och grå Giv mig ej glans God afton om ni hemma är God morgon mitt herrskap Gossen min bor i Alunda by Gubben Noak Fredmans sång nr 35 Gubben är gammal, urverket dras Gutår båd natt och dag Fredmans epistel nr 1 Gå, Sion din Konung att möta Gåsa, gåsa klinga	Julvisa Majvisan Alundavisan Fredmans epistel ner 27
Han hade seglat för om masten Har ni hört den förskräckliga händelsen Hej tomtegubbar! Hej å hå jungman Jansson Hejsan, nu är det jul i var knut Herr Peders sjöresa Hon var en flicka, hon var en snärta Hoppe hoppe hare Hosianna Härlig är jorden... Här kommer lilla Ludde Här sitter jag och tralladiradirallar Här är gudagott att vara... Höga berg och djupa dalar Hör hur västanvinden susar... Hör min sång du klara aftonstjärna	Lincolnvisan Jungman Jansson Märta Kullerullvisan Sjömannen och stjärnan
I denna ljuva sommartid... I en sal på lasarettet... I Engelska kanalen där seglade en brigg I ett hus vid skogens slut I fjol så gick jag med herrarna i hagen	Köpenhamnsresan
I gamla Sverige där finns det städer I Gällivaras trakter I Januari månad gutår I låga ryttartorpet... I skimrande bruddräkt I sommarens soliga dagar... Imse vimse spindel Ingeborg på pottan satt...	Sveriges städer Gällivarevisan Fredmans sång nr 17 Lejonbruden
Ja, vandringen i världen Jag gick mig ut en afton Jag minns den ljuva tiden... Jag satte glasögon på min näsa Jag skulle så gärna vilja gifta mig Jag unnar dig ändå allt gott	Vandringen i världen Pojkarne

Första rad

Jag vet en dejlig rosa
Jag sjunger till positivets toner...
Jag är född vid gamla Sveriges kust...
Joachim uti Babylon
Josef han hette
Jul, jul, strålande jul
Jungfru, jungfru skär

Kaffe utan grädde
Klang min vackra bjällra
Klara solen på himmelen den lyser
Kom hör min vackra visa...
Kom Julia vi gå
Kom lilla flicka valsa med mej
Kom, min lilla...
Kom, sköna maj och blicka
Kristallen den fina
Känner du Lotta, min vän?
Käraste bröder, systrar och vänner
Kölden är bister och rocken är tunn

Lars och Mas
Liksom en herdinna
Lilla Carl sov sött i frid
Lilla Lasse sitter och gråter
Lilla vackra Anna...
Limu, limu, lima
Litet bo jag sätta vill...
Lugn vilar sjön
Lunka på
Lusse lelle
Långt bort i skogen...
Lägg väl på minne

Sångtitel

Värnamovisan
O, Susanna

Emma och Kunnigunda

Karusellen

Fredmans epistel nr 9
Skjutspojken visa

Fredmans epistel nr 80
Vaggvisa för min son Carl

Visa

Sveriges landskap

Gamla farmor skrynkelig är och grå

Gamla farmor skrynkelig är och grå
böjd och lutande hon synes gå.
Livets börda trycker henne nu
fordom var hon ung och rask som du.

Men hon har ett hjärta ömt och gott,
ack, om du det hjärtat kände blott
skulle du som blott till ytan ser
älska farmor mycket, mycket mer.

Snart Vår Herre farmor till sig tar
hon är nöjd att sluta sina dar
och få vila i en kyrkogård
där ett kors blir rest som minnesvård.

Kära barn, förljuva farmors lott
sök att skaffa henne glädje blott
ty om sorg du gamla farmor ger
hon med smärta går i graven ner.

Giv mig ej glans, ej guld, ej prakt

*Æ Topelius
J. Sibelius*

(Subvisa)

Giv mig ej glans, ej guld, ej prakt
i signad juletid.
Giv mig Guds ära, änglavakt
och över jorden frid!
Giv mig en fest som gläder mest
den konung jag har bett till gäst!
Giv mig ej glans, ej guld, ej prakt,
giv mig en änglavakt!

Till hög, till låg, till rik, till arm,
kom helga julefrid!
Kom barnaglad, kom hjärtevarm
i världens vintertid!
Du ende, som ej skiftar om,
min Herre och min Konung, kom!
Till hög, till låg, till rik, till arm,
kom glad och hjärtevarm!

Giv mig ett hem på fosterjord,
en gran med barn i ring,
en kväll i ljus med Herrens ord
och mörker däromkring!
Giv mig ett bo med samvetsro,
med glad förtröstan, hopp och tro!
Giv mig ett hem på fosterjord
och ljus av Herrens ord!

God afton om ni hemma är (Majvisa)

God afton om ni hemma är
Maj är välkommen!
förlåt oss om vi väcka er.
Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

Nu komma vi uti er går',
Maj är välkommen!
och fråga om vi sjunga får.
Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

Ty bära vi nu Maj i by,
Maj är välkommen!
och prisa den med sånger ny.
Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

Ty vintrens fång ur landet är,
Maj är välkommen!
För löv och gräset grönt nu är.
Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

Den lilla lärkans ljuva klång
Maj är välkommen!
går upp i skyn med Majesång.
Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

Välkommen är Maj månads tid;
Maj är välkommen!
Gud signe denna sommar blid!
Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

Förläna oss ett ymnigt år
Maj är välkommen!
bevara både hus och går'
Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

Stark humle häng på stängerna
Maj är välkommen!
så bäsk malört på ängarna
Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

Låt hönan värpa ägg på fat
Maj är välkommen!
till pannkakor och äggemat.
Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

Nu sätta vi löf uti ert tak,
Maj är välkommen!
Det skall ni få se i morgon dag.
Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

God natt och tack det skall ni ha,
Maj är välkommen!
för gåvan den var ganska bra.
Sommaren är ljuvlig för ungdomen.

God morgon mitt herrskap

*Värmländsk vers
Paula Mintzing*

God morgon mitt herrskap! Här kommer lussebrud;
hon kommer till Er med stor ära.
Lucian sig påminner att få roa Er en stund,
om hon Er vid hälsan finner i denna morgonstund.
Ständer upp nu mitt herrskap och ät och må väl
det fröjdar Lucian av hjärtat.
Hon önskar Eder alla en fröjdefull jul.
För olyckor alla bevara Eder Gud!
Ständer upp nu mitt herrskap och ät och må väl
det fröjdar Lucian av hjärtat.

Gossen min bor i Alunda by (Alundavisan)

Gossen min bor i Alunda by,
Alo Alunda Alunda lej
ögon har han blå
som himlens klara sky
Alo Alunda Alo.

Rosa, min Rosa, älskar du mej?
Å nej! Alunda Alunda lej
Du får nog en annan,
tag din korg och tig!
Alo Alunda Alo.

Går med sin lie lätt som en vind,
Alo Alunda Alunda lej
Lite bränd av sol'n
men frisk och röd om kind.
Alo Alunda Alo.

Kom så till mig en midsommarkväll.
Alo Alunda Alunda lej
Gick med mig i dansen,
lätt och vig och snäll.
Alo Alunda Alo.

Går han i dansen, sedig och blyg,
Alo Alunda Alunda lej
Ser han på en flicka
sker det just i smyg
Alo Alunda Alo.

Flickor bara tyst! men tillstå jag vill.
Å nej! Alunda Alunda lej
Hur det var, en kyss
det krångla han sig till
Alo Alunda Alo.

Pingstdan om kvällen kom han till mig
Alo Alunda Alunda lej
Rosa lilla, hör
vad jag vill säga dig!
Alo Alunda Alo.

Rosa, han sade, skall jag dö av sorg?
Å nej! Alunda Alunda lej
Här har du min hand,
jag tar igen min korg!
Alo Alunda Alo.

Gubben Noak

Fredmans sång nr 35

Gubben Noak, gubben Noak
var en hedersman.
När han gick ur arken
plantera han på marken
mycket vin, ja mycket vin,
ja detta gjorde han

Noak rodde, Noak rodde
ur sin gamla ark,
köpte sig buteljer
sådana man säljer
för att dricka, för att dricka
på vår nya park.

Han väl visste, han väl visste
att en mänska var
torstig av naturen
som de andra djuren,
därför han ock, därför han ock
vin planterat har.

Gumman Noak, gumman Noak
var en hedersfru.
Hon gav man sin dricka
fick jag sådan flicka
gifte jag mig, gifte jag mig
just på stunden nu.

Aldrig sad´ hon, aldrig sad´ hon
Kära far, nå, nå,
sätt ifrån dig kruset.
Nej, det ena ruset
på det andra, på det andra
lät hon gubben få.

Gubben Noak, gubben Noak
brukte egna hår,
pipskäg, hakan trinder,
rosenröda kinder,
drack i botten, drack i botten
Hurra och gutår!

Då var lustigt, då var lustigt
på vår gröna jord;
man fick väl till bästa,
ingen torstig nästa
satt och blängde, satt och blängde
vid ett dukat bord.

Inga skålar, inga skålar
gjorde då besvär,
då var ej den läran
jag ska ha den äran.
Nej i botten, nej i botten
drack man ur så här.

Gubben är gammal, urverket dras

Fredmans epistel nr 27

G M Bellman

Gubben är gammal, urverket dras,
visaren visar, timman ilar.
Döden sitt tinglas har ställt vid mitt glas,
kring buteljen strött sina pilar.
Törstig jag skådar min stjärna och sol.
Vandringsman hör nu min basfiol.

vid de cypresser som ströddes.

Klaraste sköte, ljuvliga barm!
sorgligt den blommans liv föröddes,
som gav min far, till min sveda och harm
vällust i den säng där jag föddes.
Men båda sova. Gutår i förtret!
Sjung, Movitz, sjung om hur ögat gret

vid de cypresser som ströddes.

Raglande skugga, brusiger min,
skapad att Bacchus gå till handa;
bläddriger tunga av brännvin och vin -
Känn där far min, känn där hans anda!
Fröja och Bacchus gav kring dem ett sken.
Movitz, lät bland mina fäders ben

detta mitt stoft få sig blanda!

Gutår båd natt och dag E M Sellman
Fredmans epistel nr 1

Gutår båd natt och dag!
Ny vällust, nytt behag!
Fukta din aska
fram brännvinsflaska,
lydom Bacchi lag!
Gutår båd natt och dag.
Si vår syster Cajsa Stina,
si hur hennes flaskor skina!
Kära, ta hit stopet,
kära, ta hit stopet, grina,
grina, svälj och drick som jag!

Gutår, ett laga fång!
vår sorgedag är lång;
lång är buteljen;
trumla reveljen;
supom om en gång!
Vår sorgedag är lång.
Cajsa Stina står och tappar
hela hjärtat i mig klappar.
Bara ingen stopet,
bara ingen stopet nappar
då gör jag min svanesång.

Gå Sion din konung att möta

Eric Nystöm
J McGranahan

1. Gå, Sion din konung att möta
Jerusalem, gläds åt din Gud.
Strö palmer på väg till Messias,
och red dig som väntande brud.

Var glad, var glad,
var glad i din Herre och Gud.
Var glad, var glad,
och hylla din Konung och Gud.

2. Han kommer från eviga fröjder,
han lämnar sin tron av kristall,
sin ära i ljusets palatser
och lägges på strå i ett stall.
Var glad, var glad,
var glad i din Herre och Gud.
Var glad, var glad,
och hylla din Konung och Gud.
3. Han kommer till sörjande hjärtan
och livet får annan gestalt
Han kommer i makt att regera
tills Gud uti alla blir allt.
Var glad, var glad,
var glad i din Herre och Gud.
Var glad, var glad,
och hylla din Konung och Gud.

Gåsa gåsa klinga

Gåsa gåsa klinga,
ge mig dina vingar!
Vart ska vi flyga?
Till rosende lund
Där bor göken,
där gror löken.
Där bygger svalan i rosende lund.
Där sitter gubbar
och spelar på gullstubbar
Där sitter gummor
och spelar på gulltrummor
Där sitter snälla barn
och leker med gulläpplen.
Där sitter du och där sitter jag.

Gåsa gåsa klinga,
ge mig dina vingar!
Vart ska vi flyga?
Till rosende lund
Där bor göken,
där gror löken.
Där bygger svalan i rosende lund.
Där sitter drängar
och spelar på gullsträngar
Där sitter pigor
och spelar på gullgigor.
Där sitter snälla barn
och leker med gulläpplen.
Där sitter du och där sitter jag.

Halta Lottas krog

Trad
Amerikansk folksmelodi

1. Bröder, viljen I gå med oss
bröder, viljen I gå med oss
bröder, viljen I gå med oss
uppå halta Lottas krog i Göteborg?
2. Femton öre kostar supen,
femton öre kostar supen,
femton öre kostar supen
uppå halta Lottas krog i Göteborg!
3. Varmed skola vi betala
varmed skola vi betala
varmed skola vi betala
uppå halta Lottas krog i Göteborg?
4. Jo, med kyssar skola vi betala
med kyssar skola vi betala
med kyssar skola vi betala
uppå halta Lottas krog i Göteborg!

Han hade seglat för om masten

1. Han hade seglat för om masten
som en man uti många år.
Han hade seglat med förskjutning i lasten
från Frisco till Singapore.
Han hade seglat med fransmän och briter
och med dem som betalt honom bäst.
Han hade slungats mot Syd-Jyllands klitter
en gång i en storm från sydväst
2. Hans rum var den mörkblå skansen
och hans bädd var den hårda koj
hans hem var den mörkblå Atlanten
i storm, som i dyning loj.
Hans dröm var en annan skuta
en annan kock och kapten.
två flickögon bakom en ruta
som han sett vid kvällslampans sken.
3. Men så en dag det sig hände
det var i en kinahamn.
Då kom det en skuta han kände
som bar hembygdens namn.
Han blev lite röd om kinden,
när skeppet med ens föll av
och flaggan slog ut för vinden,
den flagg som han en gång höll av.
4. Han såg den fast den var svart av röken
och blekt av tropikens sol.
Han hörde den fladdra likt göken
som i hembygdsskogarna gol,
och gul som ett skälvande klänge
han sett i en flickas hand.
För första gången på länge
han mindes sitt fädernesland.
5. Han mindes en röd liten stuga
någonstans i ett hölje skyggt.
Där höga trädstammar buga
sig inför så skön en bygd.
Han hörde flickornas skratt ifrån logen
och en välbekant dragspelslåt
Han mindes en gång uti skogen
och slutligen föll han i gråt.

Har ni hört den förskräckliga händelsen (Lincolnvisan)

Har ni hört den förskräckliga händelsen
den är sann för den hände just nu,
när kungen av nordlig Amerika
blev skjuten, ja skjuten mitt itu.
Tja la hopp tjang tjong faderallala
tjo la hopp tjang tjong faderej
när kungen av nordlig Amerika
blev skjuten, ja skjuten mitt itu.

Han gick ut för att se komedianterna
för det rogade hans majestät
men inte så kunde han väl tänka
att han skulle bli skjuten just för det.
Tja la hopp tjang tjong faderallala
tjo la hopp tjang tjong faderej
Men inte så kunde han väl tänka
att han skulle bli skjuten just för det.

På en stol satt han gladelig och tittade
när de spelte en glad komedi.
Han var klädd i de finaste kläder
och stövlar med saffian uti.
Tja la hopp tjang tjong faderallala
tjo la hopp tjang tjong faderej
Han var klädd i de finaste kläder
och stövlar med saffian uti.

Men då kom där en bov genom dörren
usch så hiskeligt ful han såg ut!
Och i handen så bar han ett geväder
som var laddat med kulor och med krut.
Tja la hopp tjang tjong faderallala
tjo la hopp tjang tjong faderej
Och i handen så bar han ett geväder
som var laddat med kulor och med krut.

Och så sköt han kungen i planeten
så att huvudet trilla från hans hals
och blodet det stänkte på tapeten
och kammartjänarn ropa: Vad befalls!
Tja la hopp tjang tjong faderallala
tjo la hopp tjang tjong faderej
och blodet det stänkte på tapeten
och kammartjänarn ropa: Vad befalls!

Och så la de kungen på ett papper
och de strök balsamir i hans hår
och kungen han tog sig åt huvet
och sa: Aj, aj, så illa jag mår!
Tja la hopp tjang tjong faderallala
tjo la hopp tjang tjong faderej
och kungen han tog sig åt huvet
och sa: Aj, aj, så illa jag mår!

Och så dog den beskedlige konungen
och är salig, jag tänker, just nu
men Hin Onde må taga den boven
som sköt den kungen mitt itu!
Tja la hopp tjang tjong faderallala
tjo la hopp tjang tjong faderej
men Hin Onde må taga den boven
som sköt den kungen mitt itu!

Hej tomtegubbar! Folkmelodi

Hej tomtegubbar, slå i glasen
och låt oss lustiga vara!
Hej tomtegubbar, slå i glasen
och låt oss lustiga vara!
En liten tid vi leva här
med mycken möda och stort besvär.
Hej tomtegubbar, slå i glasen
och låt oss lustiga vara!

Hej å hå, jungman Jansson

Dan Andersson

Jungman Jansson

Hej å hå, jungman Jansson, redan friskar morgonvinden
sista natten rullat undan och Constantia ska gå.
Har du gråtit med din Stina, har du kysst din mor på kinden,
har du druckit ur ditt brännvin, så sjung hej å hå!

Hej å hå, jungman Jansson, är du rädd din lilla snärta
ska bedraga dig, bedraga dig och för en annan slå?
Och som morgonstjärnor blinka, säj, så bultar väl ditt hjärta,
vänd din näsa rätt mot stormen och sjung hej å hå!

Hej å hå, jungman Jansson, kanske ödeslotten faller
ej bland kvinnfolk, men bland hajarna i Söderhaven blå?
Kanske döden står och lurar bakom trasiga koraller
han är hårdhänt, men hederlig, så sjung hej å hå!

Kanske sitter du som gammal på en farm i Alabama
medan åren siktas långsamt över tinningarna grå.
Kanske glömmer du din Stina för en sup i Jokohama -
det är slarvigt, men mänskligt, så sjung hej å hå!

Herr Peder han gångar sig... (Herr Peder's sjöresa)

Herr Peder han gångar sig i kammaren in,
han kammar och krusar upp sitt hår.

Sen gångar han sig till sin kära fostermor
och frågade vad död han skulle få

Ja, inte skall du ligga på sotesängen död
ej heller bli slagen uti krig.

Men akta dig väl för böljorna de blå,
att de ej må förkorta ditt liv.

Nog ämnar jag väl akta mig för böljorna de blå,
att de inte förkortar mitt liv.

Jag ska bygga mig ett skepp utav lättaste kork
med master av valfiskens buk.

Och när de hade seglat i fyrtio dygn,
då började skeppet till att stå.

Då bådo de alla till Herren vår Gud
att de någon hjälp skulle få.

Kaptenen han var en förståndiger man,
han talte så förståndiga ord.

Han sade: "Låt oss kasta gulltärningen ombord
och se vem största synden haver gjort!"

Första gulltärningen på tavelbordet rann
bland dessa de sjöfarande män,
och lotten den föll på herr Peder första gång,
vår älskade konungason.

Andra gulltärningen på tavelbordet rann
bland dessa de sjöfarande män,
och lotten den föll på herr Peder andra gång,
vår älskade konungason.

Tredje gulltärningen på tavelbordet rann
bland dessa de sjöfarande män,
och lotten den föll på herr Peder tredje gång,
vår älskade konungason.

Ja, nog är det jag som största synden haver gjort
bland dessa de sjöfarande män,
för kyrkor har jag plundrat och kloster har jag bränt
och små flickor har jag narrat och skänt.

Om någon utav eder skulle komma i land
och min fästemo hon frågar efter mig,
säg henne att jag vilar under böljorna de blå,
säg även att hon gifta sig får.

Så togo de herr Peder i hans gullgula hår
och kastade honom över bord.
När herr Peder börjat sjunka börja skeppet till att gå
och gungade på böljorna de blå.

Hejsan, nu är det jul i var knut!

Hejsan, nu är det jul i var knut.
Nu är det jul i var knut.
Nu är vi fria, skolan är slut,
boken vi slår i väggen.
Snön ligger vit. Himlen är blå,
kalkarna fram och skidorna på.
Isen är blank, skridskorna på.
Snögubben står och tittar.

Julafton har vi om några dar,
julafton om några dar.
Mamma i köket stökar så rar,
lagar så många gotter.
Stora och små bära paket
alla har var sin lilla hemlighet
Gissa, jag vet, nu blir du bet.
Julafton får du veta!

Julgranen står så pyntad och fin
granen står pyntad och fin.
Kyrklockan ringer julhelgen in.
Frid över alla sinnen!
Ta nu i ring, stora och små
tralla och sjung, låt ringdansen gå!
Nu är det jul, nu är det jul
julen varar än till påska!

Hon var en flicka... (Märta)

Hon var en flicka, hon var en snärta
hon bar det klingande namnet Märta
Vi bruka träffas så där ibland
tills helt mitt hjärta hon satt i brand.

En dag sa Märta: ”Ska vi spatsera
omkring i parken och resonera,
vi kan gå runt ner´ på sta´n en stund,
sen får du följa mig till mitt rum.”

På ett bananskal, som låg på vägen,
där halka Märta, jag blev förlägen,
ty kan ni tänka vad jag fick se?
Min Märta hade ett ben av trä!

Hon var en flicka av rätta sorten,
det fick jag se när jag kom till porten.
Hon hala klänningen upp en flik;
där hängde portnyckeln på en spik.

Och när som Märta hon hade somnat,
och hennes träben det hade domnat,
jag rista namnet i benets bark;
alltmedan Märta i sängen snark.

En tös med träben ska ni bortvisa,
det har ni lärt utav denna visa.
Jag plocka stickor i fjorton da´r
och har väl alltjämt ett flertal kvar.

Hoppe hoppe hare

Mel. Imse Vimse spindel

Hoppe hoppe hare satt och mumsa bär
han klappa sig på magen, det var gott det här.
Fram smyger räven, sökte haren ta
men hoppe hoppe hare skuttade så bra.

Skuttar in i skogen bakom mossig sten
stannar han och vilar sina trötta ben
ugglan flyger tyst ifrån sitt bo
stackars hoppe hare, aldrig får han ro.

Hosianna

Georg Joseph Vogler

Hosianna, Davids son, välsignad vare han!
Välsignad Davids son, som kommer i Herrens namn!
Hosianna! I höjden, Hosianna! Hosianna!
Välsignad Davids son, som kommer i Herrens namn!

Här kommer lilla Ludde!

Här kommer lilla Ludde! Hå hå ja ja!
Bärande på en kudde! Hå hå ja ja!
Här kommer Luddes mamma! Hå hå ja ja!
Bärandes på detsamma, hå hå ja ja!

Här är gudagott att vara Gunnar Wennerberg

Här är gudagott att vara.
O, vad livet dock är skönt!
Hör, vad fröjd från fåglars skara
se, vad gräset lyser grönt!
Humlan surrar, fjäriln prålar
lärkan slår i skyn sin drill.
och ur nektarfyllda skålar
dricka oss små blommor till.

Här sitter jag och tralladiradirallar...
Kullerullvisan

Här sitter jag och tralladiradirallar för mej själv.
Djupt i dalen går den brusande älv.
Jag hör väl hur han kalladiradirallar just på mej
han vill hava mej till sällskap åt sej.
Å han vill att vi ska gå tillsammans
ner till kullerullerullorna i byn,
kullorna de små med rosende liljor målade i hyn.

Å jag ska ta fiolodolodolodolen mä mej
älven själv ska hålla basen med sitt brus.
Små kullorna dra kjolodolodolodolen kring sej
Den vill släcka alla ljus i dansens hus.
Å de svänga å de viddevirvlar
å de trippelippa hoppiloppa lätt
kullorna de små, en fjäderilsdans, en rosendebukett.

Men kära stora brusudurudurusande vän
du och jag vi är nog gamla nu, vi två,
Små kullor vill ha tjusudurudurusande män
som kan svänga sej å trippa fint på tå.
Vi få lunka vi i våra höjder blå
å sitta i vår vrå å titta på.
Nya unga karlar dansa väl bort med kullorna de små.

Härlig är jorden

*Æ Æ Ingemann/ Æ Sääth-Holmberg
Schlesisk folkerisa*

Härlig är jorden
härlig är Guds himmel,
skön är själarnas pilgrimsgång.
Genom de fagra
riken på jorden
gå vi till paradiset med sång.

Tidevarv komma,
tidevarv försvinna,
slakten följa slaktens gång.
Aldrig förstummas
tonen från himlen
i själens glada pilgrimssång.

Änglar den sjöngo
först för markens herdar.
Skönt från själ till själ det ljud:
Människa, gläd dig,
Frälsarn är kommen,
frid över jorden Herren bjöd.

Höga berg och djupa dalar

Höga berg och djupa dalar
här är vännen som mig behagar.
Hej hopp, min lilla sockertopp
vi ska dansa tills solen rinner opp.
Hej hopp, min sköna.
Nu ska vi dansa i det gröna.
Hej hopp, min sköna.
Nu ska vi dansa i det gröna!

Hör hur västanvinden susar

L. A. Lundh

Hör hur västanvinden susar,
se hur härligt majsol ler!
Hör hur bäcken ystert brusar
inga bojor hålla mer.
Ser du sippor små
hör du lärkor slå
sina drillar högt mot himmel blå.
Ack, hur tiden går,
nu är åter vår.
Välkommen, härliga vår!

Alla skogens fåglar sjunga.
Det är liv i dal, på höjd.
O, så låt oss, gamla, unga
sjunga vårens lov med fröjd.
I vår ungdoms vår
ack, hur lätt det går
stämman upp en sång för nyfödd vår.
Är den kulen, grå,
det är vår ändå.
Välkommen, härliga vår!

Hösten är kommen

*P. F. Dahlgren
W. Udden*

Hösten är kommen. Hör stormarnas gny!
Svanen tar avsked och svalorna fly.
Blomman har bäddat i mossan sin grav
vågorna brusa på villande hav.
Näcken mot klippan guldkarpan slår,
skogsbruden faller sitt glänsande hår.

Solen är slocknad, så mörkt blir på hed.
Regnbäckar gråta på fjällarna ned.
Källan på knä står invid deras fot
och i sin urna tar tårarna mot.
Sommarn härnere har slutat sitt lopp,
där uti stjärnorna tindrar han opp.

I denna ljuva sommartid

*P. Gerhardt
N. Söderblom*

I denna ljuva sommartid
gå ut min själ och gläd dig vid
den store Gudens gåvor.
Se hur i prydnings jorden står
se hur för dig och mig hon får
så underbara gåvor.

Av rika löv är grenen full
och jorden täckt sin svarta mull
med sköna gröna kläder.
De fagra blommors myckenhet
med större prakt och härlighet
än Salomos dig gläder.

Behåll mig till ditt paradiset
och låt mig på de trognas vis
i dina gårdar grönska.
Låt mig få tjäna dig allen,
i trohet sann, i kärlek ren,
så vill jag mer ej önska.

En sal på lasarettet

I en sal på lasarettet,
där de vita sängar stå
låg en liten bröstsjuk flicka,
blek och tård med lockigt hår.

Allas hjärtan vann den lilla
där hon låg så mild och god.
Bar sin smärta utan klagan
med ett barnsligt tålmod.

Så en dag hon frågar läkarn,
somvid hennes sida stod:
Får jag komma hem till påsken
till min egen lilla mor?

Läkarn svarar då den lilla:
Nej, mitt barn, det får du ej,
men till pingsten kan det hända
du får komma hem till mor.

Pingsten kom med gröna björkar
blomsterklädd står mark och äng,
men den lilla, sjuka flickan
låg där ständigt i sin säng.

Så på nytt hon frågar läkarn
som vid hennes sida står:
Får jag komma hem till hösten
till min egen lilla mor?

Läkarn svarar ej den lilla,
men strök sakta hennes hår,
och med tårar i sitt öga
vänder han sig om och går.

Nu hon slumrar uti mullen
sover sött i snövit skrud.
Från sin tåligt burna längtan
har hon farit upp till Gud.

Engelska kanalen

(Köpenhamnsresan)

I Engelska kanalen där seglade en brigg,
och ruttna var dess master och trasig var dess rigg.
För kors i jisse namn vad det gick långsamt fram.
Vi hurra för den resan när vi kom till Köpenhamn.

Kajutan ombord, det var ett uselt skjul
och ratten den var gjord utav ett spinnerockahjul.
Men kors i jisse namn vad det gick långsamt fram.
Vi hurra för den resan när vi kom till Köpenhamn.

Kaptenen ombord, det var en sådan knöl
som jämt stod bakom seglet och pimpla i sig öl.
Men kors i jisse namn vad det gick långsamt fram.
Vi hurra för den resan när vi kom till Köpenhamn.

Vi hade inga segel, vi hissade en särk
och aldrig hade folket sett ett sådant underverk!
Men kors i jisse namn vad det gick långsamt fram.
Vi hurra för den resan när vi kom till Köpenhamn.

Vi hade ingen matsäck, vi åto bara ägg,
som värptes av en höna, som var målad på en vägg.
Men kors i jisse namn vad det gick långsamt fram.
Vi hurra för den resan när vi kom till Köpenhamn.

Ett hus vid skogens slut

I ett hus vid skogens slut
liten tomt tittar ut.
Haren skuttar fram så fort
klappar på dess port.
Hjälp, o hjälp, o hjälp du mej,
annars skjuter jägarn mej!
Kom, o kom i huset in,
räck mej handen din!

Fjol så gick jag med herrarna i hagen (Herrarna i hagen)

I fjol så gick jag med herrarna i hagen
aj, aj, med herrarna i hagen,
ja, med herrarna i hagen.

I år har jag något som sprkar i magen
aj, aj, som sparkar i magen,
ja, som sparkar i magen.

I fjol fick jag höra den spelande lärkan
aj, aj, den spelande lärkan,
ja, den spelande lärkan.

I år fick jag veta vad kärlek har för verkan,
aj, aj, vad kärlek har för verkan,
ja, vad kärlek har för verkan.

I fjol fick så gick jag med långskörta tröja,
aj, aj, med långskörta tröja,
ja, med långskörta tröja.

I år får jag ta den till lindor och blöja,
aj, aj, till lindor och blöja,
ja, till lindor och blöja.

I fjol så gick jag med gossarna på ängen,
aj, aj, med gossarna på ängen,
ja, med gossarna på ängen.

I år får jag gå mellan vaggan och sängen,
aj, aj, mellan vaggan och sängen,
ja, mellan vaggan och sängen.

I fjol var jag klen som en videvidevidja,
aj, aj, en videvidevidja,
ja, som en videvidevidja.

I år får jag gå likt stabban i smedjan,
aj, aj, likt stabban i smedjan,
ja, likt stabban i smedjan.

I gamla Sverige där finns det städer så många

(Sveriges städer)

Mel. Zetter Jönsson

John Tengberg

I gamla Sverige där finns det städer så många
och flera blir de ty nu de byggas med ånga.
I glada rim jag dem om varandra vill blanda,
allt ifrån Ystad och ända till Haparanda.

Det gamla Uppsala har så gott om studenter
och uti Sala där finns det silver, som blänker.
I Örebro finns där massor av kräftor,
och i Arboga finns öl som plär komma efter.

I Södertälje där finns det kringlor och tokar,
och omkring Malmö där finns kanaler och bokar.
I Falun blir man med korb och kräftor trakterad,
i Karlstad skiner vår sol så blank och polerad.

I gamla Visby oss fröjd ruinerna skänka,
och uti Vadstena finnes spetsar kantänka.
I Eskilstuna man slipar knivar och saxar,
och uti Halmstad där finns så livade laxar.

För pepparkakor har Kungälv namn här i Norden,
och Karlshamnspunschen, den är den bästa på jorden.
Vi få från Jönköping våra säkerhetsstickor
och ifrån Stockholm så många livade flickor.

I Göteborg finns Carnegies porter och pengar
men för sin brist på en kvast får Kalmar små slängar.
Om staden Åmål är "ändå något" en sägen
och uti Trosa är världens ände belägen.

I Karlskrona där finnas båtsmän och dockor,
och ifrån Säter vi få av masarna klockor.
Från kaffehalvan får Uddevalla nog snäsor,
och uti Norrköping finnas norrköpingsnäsor.

I staden Motala byggs där fartyg i massor,
och lilla Gränna, en trädgårdsstad som gör kassor.
Om staden Skövde, en sägen finnas om skälmar,
och uti kyrkan i Askersund finns det hjälmar.

I Västerås smaka salta gurkorna malle,
och i Borås föds varenda mänska till knalle.
I Filipstad får pianot ej visa bena.....
nej, kors i Kristinehamn, ej illa jag mena!

Gällivaras trakter

Gällivarevisan

I Gällivaras trakter
jag knogat mången gång.
Och uti bergets schakter
borrat dagen lång.
Där kölden många gånger
var förti grader kall,
och stormens hemska sånger
mot fönsterrutan small.

Ibland, men icke sällan,
då reser vi till stan.
Då blir det liv i skällan
då dricks till andra dan.
Och så går hela vickan
i rus på samma sätt
tills alla mynt i fickan
har sprungit rätt och slätt.

Jag minns så väl den kvällen,
jag sist i staden var
Jag fria till mamsellen,
tills jag fick stanna kvar.
Nu friar jag ej mera,
nu friar hon till mig
för här finns flickor flera,
kan jag försäkra dig.

Att fria till en flicka,
som står uppå en krog,
det kännes på vår ficka,
ja, detta vet ni nog.
Men vad gör det till saken,
ty flickor, vin och sång
kan hålla rallarn vaken
ja, hela natten lång.

Men nordens möar tycka
ju bäst om rallare,
flör de förtroligt trycka
sin själs utkorade.
Ty rallaren är glader,
han sorgen slår ihjäl,
han drillar sina spader
och är en livad själ.

Januari månad gutår (Bacchi kalender)

Fredmans sång nr 17

P M Sellman

G
I Januari månad, gutår,
så köpte jag mig en väst drap d'or;
D
sen köpte jag i Stakens gränd
A7 D
en rock nyss vänd;
G
och uti Martii månad, cousine,
så köpte jag oändligt fin,
D
en nattrock av pärlfärgat satin
A7 D
slå i mer vin.
E7 Am
Hurra! från Mars till Maj, kära vän,
D7 G
så hade jag ingen fyrk mer igen,
och varken byxor, rock eller skor.
D A7 D
Drick, drick, drick, drick min bror.
E7 Am
Från Junii, Julii, så till August,
D7 G
intill September söt och förtjust,
så satt jag naken, full och ful.
D7 G
Och så kom jul.

I låga ryttartorpet

I låga ryttartorpet vid höga Hunneberg
där satt en ensam kvinna, som snö var kindens färg.
Och tåren föll på linet för varje tum hon spann
och sorgset uti spisen den råa veden brann.

Med förklädssnibben trasig hon upp mot ögat tog:
”Snart är det tio år sen min Olle från mig drog,
uti den polska fejden, och ej ett enda ord
jag hört från honom sedan - visst ligger han i jord.

Visst är han från mig tagen med kula eller svärd,
och borta är min glädje, min stolthet och mitt värn.
Och gossen som vi hade, när han drog hemifrån
har Herren även tagit. Ack, jag visst gråta må!”

Så kvad den arma Elin en kulan vinterkväll,
och såg sig om bedrövad uti sitt dystra tjäll.
Då hördes steg därute. Hon knappt sig resa hann,
förrän i stugan träder en ståtlig riddersman.

”God afton”, så han sade, ”god afton och Guds fred!
jag kommer ifrån skogen, ifrån den mörka led,
och tröttnad är min ledsven - I lånar mig väl hus,
och låter mig få vila hos Er till dagens ljus?”

Förfärad hörde Elin den granne herrens ord:
”Jag är en fattig kvinna, som ensam står på jord,
har ingenting att bjuda en så förnämer gäst!”
”Behöves icke heller, blott foder till min häst.”

”Jag foder har tillräckligt, sen vargen rev min ko.
En sådan ståtlig herre jag ej om ont kan tro,
och vågar därför bjuda ers nåd att sitta ner,
me´n jag går ut en vändning och efter hästen ser.”

”Bliv kvar min goda kvinna! Det har jag redan gjort.
Förutan lov en krigsman tar för sig på var ort.”
”Ni kommer då från kriget!” brast Elin häftigt ut.
”Det gör jag, raka vägen. Nu är det äntligt slut.

Om annat låt oss tala, jag är på kriget mätt!
Allt är så nätt och trevligt, allt är på bästa sätt,
och själv i unga åren mig tyckes att Ni är.
Hur kommer sig att ensam Ni så vill sitta här?"

"Det är väl Herrens vilja, hans lag och icke min.
Jag hårt har blivit prövad och brutet är mitt sinn',
min man drog bort i kriget, och säkert är han död,
då jag ej hört det minsta från honom i min nöd."

Man bör ej tro det värsta", var riddersmannens svar,
men om han ock har fallit, så finns väl männer kvar.
En kvinna som en krigsman har tagit, blir förledd,
bör ock på andra giftet sig göra klokt beredd."

"För Guds skull, käre herre, ack, tala inte så!
med Olof vill jag troget igenom livet gå"
"Men om sin egen trohet då Olof mot Dig bröt?"
"Då vill jag dö, min herre!" Nu rösten Elin tröt.

"Gråt ej", sad' riddersmannen med en förfärad ton.
"Var tjänste han? Berätta!" - "Vid Lilliehööks skvadron,
som ryttare benämndes han ävenledes Lod."
"Den ryttarn vill jag minnas, det var en man med mod."

"På mina knän jag beder, välsignade ers nåd,
vet Ni om honom mera?" - "Åja, ett tappert dåd,
som uti Sveriges hävder nog säkert får ett rum:
Han räddade sin konung i träffningen vid Stum."

"Och föll därvid, jag anar, jag vet det säkert då!"
En blixtnu synes ljunga ur Elins ögon blå.
"Men har han räddat kungen, då höves mig ej gråt.
Han dog, oss båda trogen. Min Olof, mig förlåt!"

"Det gör jag av allt hjärta", sad' riddersmannen bård
och slöt sin trogna Elin intill sitt bröst av stål.
"Du är en ärlig kvinna och åt mig alltför god,
fastän din Olof blivit ryttmästar Silfverlod."

Skimrande bruddräkt... (Lejonbruden)

I skimrande bruddräkt så vit som en snö
står djurtämjarns dotter en blomstrande mö.
Hon tvingats att giva en främling sin hand.
I morgon går färden till främmande land.

Re´n gästerna samlas, men tid är det än
för Selma att träffa sin trofaste vän.
Och sorgsen hon gångar till lejonets bur,
att taga farväl av sitt älskade djur.

Hon lägger sig ner, där hon förr varit van,
och lindar sin arm kring dess böljande man.
Och skogarnas konung sin vildhet har glömt
när Selma hon smeker och viskar så ömt.

”Vi måste nu skiljas, min bruddräkt du ser.
Hav tack, käre vän, nu vi råkas ej mer.
Jag tvingas att giva en främling min hand,
i morgon går färden till främmande land.

Du blickar så ömt, du mig säkert förstår.
Förlåt, käre vän, men jag torkar en tår.
Men hör hur min brudgum han ropar igen!
Farväl nu för alltid, min älskade vän!”

En kyss nu till avsked hon lejonet ger,
men mannen vid gallret nu lejonet ser.
Med ens är dess saktmod och mildhet förbi
det reser sig häftigt i fullt raseri.

Den väldiga svansen nu svängningen tar,
och Selma står dödsblek men fattning hon har.
Att bedja och hota är fåfängt beslut.
För i dörren står djuret. Hon slipper ej ut.

”Kom hit med en bössa”, nu främlingen skrek.
”Ett skott skall väl ända den blodiga lek.”
Och dödstystnad härskar, geväret han får.
Han laddar, nu djuret hans mening förstår.

Och lejonet rasar i fångslände bur
Vill Selma försvara, men vet icke hur.
Ett rytande skallar. Barmhärtige Gud.
I stycken slet lejonet främlingens brud.

Och sedan det druckit den älskades blod,
det lägger sig stilla med nedslaget mod.
Vid bleknade liket det väntar få tröst.
En kula, som mördande sårar dess bröst.

Sommarens soliga dagar

Gustaf E. Johansson
Gammal marschmelodi

I sommarens soliga dagar
vi gå genom skogar och hagar
på färden sbesvär ingen klagar
vi sjunga var vi gå, hallå, hallå!

Du som är ung, kom med och sjung,
och sitt ej hemma slö och tung.
Vår sångartropp han gångar opp
på kullens allra högsta topp.
I sommarens soliga dagar
vi sjunga var vi gå, hallå, hallå!

När vårliga vindarna susa
när natt liksom dag äro ljusa
ja, då skola sångerna brusa
vi sjunga var vi gå, hallå, hallå!

Du som är ung, kom med och sjung,
och sitt ej hemma slö och tung.
Vår sångartropp han gångar opp
på kullens allra högsta topp.
I sommarens soliga dagar
vi sjunga var vi gå, hallå, hallå!

Bland mognande skördar, som gunga,
vi vandra i klunga och sjunga.
De gamla som hör oss, bli unga.
Vi sjunga var vi gå, hallå, hallå!

Du som är ung, kom med och sjung,
och sitt ej hemma slö och tung.
Vår sångartropp han gångar opp
på kullens allra högsta topp.
I sommarens soliga dagar
vi sjunga var vi gå, hallå, hallå!

När höstvindar ila så kalla
när vita små flingorna falla,
vid minnet så tralla vi alla.
Vi sjunga var vi gå, hallå, hallå!

Du som är ung, kom med och sjung,
och sitt ej hemma slö och tung.
Vår sångartropp han gångar opp
på kullens allra högsta topp.
I sommarens soliga dagar
vi sjunga var vi gå, hallå, hallå!

Imse Vimse Spindel

Imse, Vimse spindel klättra uppå trån,
ner kom allt regent, spola spindeln bort.
Upp steg solen, torka bort allt regn.
Imse, Vimse spindel klättra upp igen.

Ja, vandringen i världen (*Vandringen i världen*)

Ja, vandringen i världen är svår att tänka på.
Det är så många öden som en ska genomgå.
Men den som har en trogen vän, en trogen och uppriktig vän,
han lättar livets börda när sorg bekymrar den.

Ett avsked vill jag taga utav ditt ljuva namn.
Hav tack för varje gång, du mig slutit i din famn.
Hav tack för varje vänligt ord du med mig talat har.
Du är i mina tankar, du blir där ständigt kvar.

Vad det är svårt i världen när kärleken den rår.
Det har jag fått erfara i mina ungdomsår.
Ty nu är bandet upplöst, min vän är viken bort,
sitt löfte har hon brutit, min glädje den blev kort.

Jag kan ej längre tåga, jag måste tala ut
ja, det är blott om vänskapen som nu är tagen slut,
ja, det är blott om kärleken emellan dig och mig
som aldrig kan utslockna, förrän jag dör från dig.

Har någon lust att veta vem visan diktat har
det är en fattig yngling som troget hjärta bar.
Mitt namn vill jag ej nämna, det kan ni väl förstå
ty flickan som jag älskade, den kan jag aldrig få.

Ingeborg på pottan satt

Ingeborg på pottan satt
satt där både dag och natt
satt där hela veckan ut
men på måndan tog det slut!
Ingeborg det rinner över,
det växer klöver
på pottans kant!

Ingeborg har ingen säng
hon får ligga hos en dräng,
plocka loppor i en korg
skicka dem till Göteborg.
Ingeborg det rinner över,
det växer klöver
på pottans kant!

Jag gick mig ut en afton

Jag gick mig ut en afton uti en lund så grön.
Jag gick mig ut en afton uti en lund så grön.
Där mötte mig en flicka så fager och så skön, skön, skön
Där mötte mig en flicka så fager och så skön.

Hon lovade mig sitt hjärta, hon lovade mig sin hand.
Hon lovade mig sitt hjärta, hon lovade mig sin hand.
Vi knöto, vi knöto förtroeliga band, band, band.
Vi knöto, vi knöto förtroeliga band.

De banden som vi knöto, dem ingen lossa kan.
De banden som vi knöto, dem ingen lossa kan.
Blott döden, blott döden kan lossa dessa band, band, band.
Blott döden, blott döden kan lossa dessa band.

Jag minns den ljuva tiden

(Pojkarne)

*Anna Maria Lemngren
W. Gluck*

Jag minns den ljuva tiden, jag minns den som i går.
då oskulden och friden tätt följde mina spår.
Då lasten var en häxa och sorgen snart försvann
då allt, utom min läxa, jag lätt och lustigt fann.

Uppå min mun var löjet och hälsan i mitt blod,
i själen bodde nöjet. Var människa var god.
Var pojke, glad och yster, var strax min hulda bror.
Var flicka var min syster, var gumma var min mor.

Jag minns de fria fälten jag mätt så många gång.
där ofta jag var hjälten i lekar och i språng.
de tusen glada spratten i sommarns friska vind
med fjärlarne i hatten och purpurn på min kind.

Av falskheten och sveken jag visste intet än.
i var kamrat av leken jag såg en trogen vän.
De långa lömska kiven dem kände icke vi
när örfilen var given var vreden ock förbi.

Ej skillnad till personer jag såg i nöjets dar
bondpojkar och baroner, allt för mig lika var.
I glädjen och i yran den av oss, raska barn
som gav den längsta lyran, var den förnämsta karl'n.

Ej sanning av oss döljdes uti förtjänst och fel
Oväldigheten följdes vid minsta kägelspel.
Den trasigaste ungen vann priset vid vår dom,
när han slog riktigt kungen och greven kasta bom.

Hur hördes ej vår klagan, vårt späda hjärta led
vid bannorna och agan, som någon lekbror led!
Hur glad att få tillbaka den glädje riset slöt,
min enda pepparkaka jag med den sorgsne bröt.

Men mina ungdomsvänner, hur tiden ändrat sig!
Jag er ej mera känner, ni känner icke mig.
De blivit män i staten, de forna pojkarne
och kivas nu om maten och slåss om titlarne.

Med fyrti år på nacken de streta i besvär
tungt i den branta backen, där lyckans tempel är.
Vad ger då denna tärnan, så sökt i alla land?
Kallt hjärta under stjärnan, gul hy och granna band.

Jag skulle så gärna vilja gifta mej

Jag skulle så gärna vilja gifta mej
om jag hade något på fötterna.
Mor min har lovat mej strumpor och skor
om jag håller mej inne på nätterna.

Jag unnar dig ändå allt gott

Jag unnar dig ändå allt gott, o ljuva ängel fin.
Fast du ifrån mig haver gått är du i hågen min.
Så tackar jag för kärleken jag njutit har av dig, min vän,
till denna dag och stund.

Jag vet en dejlig rosa

Jag vet en dejlig rosa
och vit som liljeblad.
När jag på henne tänker
så görs mitt hjärta glad.
Dess stämman ger en hjärtans tröst,
lik näktergalens blida röst,
så fager och så ljuv.

Som solen fagert skiner
är hon som purpur klar.
Gud låt dig aldrig sörja
men alltid vara glad!
Må de få komma samman
med hjärtans fröjd och gamman
som längta till varann!

Var dag går solen neder
och dagelig uppgår.
När kommer dagen blider
att jag dig skåda får?
I hågen är du städs mig när.
Farväl, farväl min hjärtans kär!
Mång tusende god natt!

Jag sjunger till positivets toner (Värnamorisan)

Jag sjunger till positivets toner,
en sång om kärlekens ljuva zoner
en sång om kärlek och hopp och tro
i Appladalen i Värnamo.

Det var en yngling, som hette Petter,
från Västbo socken, Hult gården heter.
Han svarvar pinnar, det må ni tro,
på stolfabriken i Värnamo.

En afton gick han till gröna lunden
att promenera i aftonstunden.
Han gick, sen solen sig lagt till ro,
till Appladalen i Värnamo.

På vägen mötte han en vacker flicka,
som kärleksfullt uppå honom blicka´,
Han lyft´ på hatten och sa: ”Måntro,
är fröken hemma i Värnamo?”

”Ack nej, i Västbo, där är jag hemma.
Min far är bonde, mitt namn är Emma.
Jag ämnar här blott en tid att bo
och lära sy uti Värnamo.”

Då bjöd han henne helt artigt armen.
Från deras hjärtan i ungdomsbarmen
Nu byggde Amor helt snabbt en bro
i Appladalen i Värnamo.

Jag satte glasögon på min näsa

Jag satte glasögon på min näsa
för att se om jag kunde läsa
och jag läste att det var omöjligt
att leva lycklig förutan dej.
Tra la la la la la ja ja,
tra la la la la la ja ja
och jag läste att det var omöjligt
att leva lycklig förutan dej.

Utav alla som går i ringen
jag väljer dej eller också ingen
för jag finner att det är omöjligt
att leva lycklig förutan dej.
Tra la la la la la ja ja,
tra la la la la la ja ja
för jag finner att det är omöjligt
att leva lycklig förutan dej.

Jag är född vid gamla Sveriges kust (E, Susanna)

Jag är född vid gamla Sveriges kust
där den stolta skutan går,
och den stolte sjöman var min lust
från jag blott var sjutton år.
Men när första gång han gick ombord
kysste han mig öm och huld
och han sade vänligt dessa ord:
Du är allt mitt hjärtas guld.
”O, Susanna, gråt icke för din vän.
Men bliv mig städse trogen
tills jag kommer hem igen!”

På den långa resan drog han bort
jag satt ensam, o min skatt.
Och när vädret det var riktig hårt
låg jag vaken mången natt.
Men när tåren bittert flöt på kind,
kom min sjöman hem i hamn
och så sjöng han med ett nöjsamt sinn´
då han tryckte mig i famn:
”O, Susanna, gråt icke för din vän.
Jag gungat har uppå böljan blå,
och här har du mig igen!”

I ett litet hus vid kusten bor
vi som lyckligt äkta par
Han kom hem igen, han höll sitt ord
fyra vackra barn vi har.
Han går icke mer på resor, nej,
men när stormen rasar vild
han till barmen älskligt trycker mig
och så säger han så mild:
”O, Susanna, mitt allt, min fröjd, min lust
det finns ej en man så glad som jag
på hela Sveriges kust!”

Joachim uti Babylon

Fredmans sång nr 41

P M Bellman

Joachim uti Babylon
hade en hustru Susanna.
Töm vår kanna, töm vår kanna;
skål för dess person!
Joachim var en genomärliger man,
frun lika ärliger också som han;
fru Susanna, fru Susanna många hjärtan vann.

Käraste bröder, hör nu då på
vad den frun månde hända;
två upptända, två upptända
kring om henne gå.
Gubbarna flåsa, krypa tyst om varann;
skönheten fanns just där skönheten brann.
fru Susanna, fru Susanna trogen var sin man.

Joachims trädgård var med maner;
lusthus, tapeter av siden.
Middagstiden, middagstiden
gick Susanna ner.
Ekar och lindar stodo runt om en damm.
sköna Susanna hon plaska och sam.
när hon plaska, när hon plaska skymta liljor fram.

Väl förstår man gubbarna nog,
vad de hade i sinne;
vita linne, vita linne
ögat lätt bedrog.
Ögat drog hjärtat, men Susanna drog allt
lås var för porten, det var så befallt.
Hurra gubbar, hurra gubbar! Blodet bliver kallt.

Så var sakens sammanhang
himlen Susanna belöna,
bland de sköna, bland de sköna
har hon dubbel rang.
Klinga med glasen, lät oss leva väl!
Vackra små hjärtan uti tankar och själ.
Lät oss dricka, lät oss dricka utan larm och gräl.

Josef han hette och bodde hos sin mamma

(Emma och Kunnigunda)

Josef han hette och bodde hos sin mamma
mamman hette Josefina Karolina Blom.
Blom hette pappan och Josefs lilla flamma
hette Petronella Kunnigunda vissla lom.
Tra la la la la, tra la la la la,
hette Petronella Kunnigunda vissla lom.

En dag sa Josef till mamma sin därhemma:
Nu så vill jag gifta mig för jag är stora karln!
Ja, sade mamman, men då får du ta Emma,
Petronella Kunnigunda är ju bara barn!
Tra la la la la, tra la la la la,
Petronella Kunnigunda är ju bara barn!

Nej, sade Josef, får jag ej Kunnigunda
gifter jag mig inte alls då stannar jag hos dig!
Emma är gammal och ful så man får blunda,
tacka vet jag Kunnigunda, det är nåt för mig!
Tra la la la la, tra la la la la,
Tacka vet jag Kunnigunda, det är nåt för mig!

Nej, sade modern, då får du bli hos mamma
tills att Kunnigunda din blir gammal ful och tvär.
Nej, sade Josef, då gör det mig detsamma,
väntar väl tills Emma blir som Kunnigunda är.
Tra la la la la, tra la la la la,
väntar väl tills Emma blir som Kunnigunda är.

Nu går vår Josef och slår för Addelunda
Addelunda Rosamunda Kabbelunda Blad.
Hon liknar Emma, men också Kunnigunda
inte vacker, inte ful men kärleksfull och glad.
Tra la la la la, tra la la la la,
inte vacker, inte ful men kärleksfull och glad.

Jul, jul, strålande jul

*E. Evans
G. Nordquist*

Jul, jul, strålande jul,
glans över vita skogar,
himmelens kronor med gnistrande ljus
glimmande bågar i alla Guds hus,
psalm som är sjungen från tid till tid,
eviga längtan till ljus och frid!
Jul, jul, strålande jul,
glans över vita skogar,

Kom, kom, signade jul!
Sänk dina vita vingar,
över stridernas blod och larm,
över all suckan ur människobarm,
över de slakten som gå till ro,
över de ungas dagande bo!
Kom, kom, signade jul
sänk dina vita vingar!

Jungfru, jungfru, jungfru skär (Karusellen)

Jungfru, jungfru, jungfru, jungfru skär,
här är karusellen, som skall gå till kvällen.
Tio för de stora och fem för de små
skynda på, skynda på,
nu skall karusellen gå!
För ha ha ha, nu går det så bra
för Andersson och Pettersson och Lundström och ja!
För ha ha ha, nu går det så bra
för Andersson och Pettersson och Lundström och ja!

Kaffe utan grädde

Kaffe utan grädde är som kärlek utan kyssar
och kaffe utan kyssar är väl ingen kärlek, säg?
Om vi i skogen vandrar eller ut på havet kryssar
får det inte fattas kyssar, heller inte grädde, säg?
Minns när du köper flaskan eller tuben ner i bo'n
naturgrädde ska de va, skyddsmärke flickan med kon.
Kaffe utan grädde är som kärlek utan kyssar
och kaffe utan kyssar är väl ingen kärlek, säg?

Bara glädje hjärtar rymmer det blir inga gräddbekymmer,
Mjölcentralens steriliserade grädde den blir jämt okey
Den står aldrig och ser sur ut, den kan tagas med på tur ut,
vår och vinter, sommar och höst, lika bra den håller sig. Hej!

Kaffe utan grädde är som kärlek utan kyssar
och kaffe utan kyssar är väl ingen kärlek, säg?

Klang, min vackra bjällra!

E. Copelius
Svensk folkmelodi

Klang, min vackra bjällra i den sena kväll!!
Spring, min raska fåle, över mo och fjäll!!
Hemåt ila vi med vindens snabba fart.
Där så vila vi i mjuka armar snart,
och vår lycka ingen må förtycka.
Alla kvällens norrsken flämta där i skyn,
alla sälla minnen skymta för min syn.

Klang, min vackra bjällra, i den sena kväll!
Spring, min raska fåle, över mo och fjäll!
Hemåt ila vi med vindens snabba fart
Där så vila vi i mjuka armar snart,
och vår lycka ingen må förtycka.

Klang, min vackra bjällra, glatt i kvällens ro!
Spring, min raska fåle, över fjäll och mo!
Första morgonstrålen randas i vårt hem,
alla skogar småle och vi le åt dem.
Om vi stjälpa, det kan ingen hjälpa.
Syns ett ljus ej glimma i den mörka däld?
Är det hemmets skimmer eller stjärnans eld?

Klang, min vackra bjällra, i den sena kväll!
Spring, min raska fåle, över mo och fjäll!
Hemåt ila vi med vindens snabba fart
Där så vila vi i mjuka armar snart,
och vår lycka ingen må förtycka.

Klara solen på himmelen den lyser

Klara solen på himmelen den lyser,
klara solen på himmelen den lyser.
Och friska vattnet i klara källan det fryser,
och friska vattnet i klara källan det fryser.
Kom, kom, min lilla vän ska vi dansa,
kom, kom, min lilla vän ska vi dansa.
Efter kommer prästen, efter kommer prästen
med sin långa svarta kappa.
Efter kommer prästen, efter kommer prästen
med sin långa svarta kappa.

Kom, hör min vackra visa

Zacharias Topelius
W.A. Mozart

Kom hör min vackra visa
som fågeln diktat har.
Guds godhet vill jag prisa
i alla mina dar,
om honom talar bäcken
om honom talar skyn
i röda rosenhäcken
han blomstrar för vår syn.

Och himlen är hans höga,
hans underbara hus,
och stjärnan är hans öga,
och solen är hans ljus.
Och vida världen glädes
att honom prisa få
och Gud är allestädes
han är i mig också.

Kom Julia vi gå

Kom Julia, vi gå med stora träskor på.
Kom Julia, kom Julia, kom Julia vi gå.

Vad heter då din fästman som bor i Lundagård?
Vad heter då din fästman som bor i Lundagård?

Min fästman heter Kalle och bor i Lundagård.
Min fästman heter Kalle och bor i Lundagård.

Kom, lilla flicka, valsa med mej!

Kom, lilla flicka, valsa med mej, valsa med mej, valsa med mej!
Mitt under dansen kysser jag dej. Tra la la la la lej.
Tra la la la, tra la la la, tra la la la, tra la la la.
Mitt under dansen kysser jag dej. Tra la la la la lej.

Kom, min lilla

L. M. Bentsen
Melodi: Gubben Noak -

1. Kom min lilla, nu vi vilja
raskt till skolan gå.
Sjunga, läsa, skriva
så att vi må bliva
raska gossar, snälla flickor.
Å, vad det skall gå.
2. Sy och sticka bör var flicka
det kan man förstå.
Gossarna de slöjda
över hyveln böjda
raspa, hamra, bulta, slamra,
ingen lat får stå.
3. Ja, vi vilja gärna vara
käcka, muntra små,
som små fåglar sjunga
då vi äro unga
att vår fader och vår moder
glädje av oss få.

Kom, sköna maj och blicka

J. D. Valerius
W. A. Mozart

Kom, sköna maj och blicka
med milda ögon ner,
jag är en liten flicka
som dansar blott och ler.
Det är för sött om våren
att under lek och ras
strö blommor uti håren
och sätta löv i glas.

Snart kommer liten ärla
och säger: "Det är vår!"
Snart daggens silverpärla
i sippans sköte står.
Bror Calle, ack hur roligt
att vid en aftonstund
gå hand i hand förtroligt
omkring i gröna lund.

Nog händer det att kjolen
blir lite våt i dyn,
att kinden steks av solen
och blåsten skämmer hyn.
Men mamma aldrig räknar
så strängt med sin Sofi.
Vad gör mig några fräknar
blott jag är glad och fri.

Kristallen den fina

Kristallen den fina som solen månd skina
som stjärnorna blänka i skyn.

Jag känner en flicka i dygden den fina
en flicka i denna här byn.

Min vän, min vän och älskogsblomma!

Ack om vi kunde tillsammans komma,
och jag vore vännen din

och du allra kärestan min!

Du ädela ros och förgyllande skrin.

Och om jag än fore till världenes ände,
så ropar mitt hjärta till dig.

Och om jag än fore till världenes ände,
så ropar mitt hjärta till dig.

Till dig, min vän och älskogsblomma!

Ack om vi kunde tillsammans komma,
och jag vore vännen din

och du allra kärestan min!

Du ädela ros och förgyllande skrin.

Känner du Lotta, min vän?

Känner du Lotta, min vän
som bor i Fiskaregränd?

Hon har en söt liten vän
kom, ska vi dansa med den.

Tra la la la la la la la

tra la la la la la la

tra la la la la la la

tra la la la.

Hon har en rikstelefon
som går till Nacka station

och om du ringer på den
svarar hon: Tre, fyra, fem!

Tra la la la la la la la

tra la la la la la la

tra la la la la la la

tra la la la.

Käraste bröder, systrar och vänner

Fredmans epistel nr 9

E M Bellman

Käraste bröder, systrar och vänner,
si fader Berg han skruvar och spänner
strängarna på fiolen
och stråken han tar i hand.
Ögat är borta, näsan är kluven;
si hur han står och spottar på skruven;
ölkannan står på stolen;
nu knäpper han lite grand;
----- grinar mot solen
----- pinar fiolen

han sig förvillar, drillar ibland.
Käraste bröder, dansa på tå,
handskar i hand och hattarna på.
Si på jungfru Lona,
röda band i skona,
nya strumpor himmelsblå.

Si Jergen Puckel fläktar med hatten,
pipan i mun och brännvin som vatten
dricker han och gör fukter
med huvud och hand och fot.
Guldguler rock med styva ducriner;
tätt uti nacken hårpiskan hänger;
ryggen i hundra bukter,
och kindbenen stå som klot;
----- gapar på noten,
----- skrapar med foten

Pipan han stoppar, hoppar emot.
Käraste systrar, alltid honnett;
bröderna dansa jämt menuett,
hela natten fulla.
Rak i livet, Ulla,
ge nu hand, håll takten rätt!

Si vem är det i nattrock så nätter,
med gula böxor, vita stövletter,
som dansar där med Lotta,
den där som har röd peruk?
Ta mej sju tusen, se två i flocken,
sydda manschetter, snören på rocken.
Drick, fader Berg, och spotta;
tvi, svagdricka gör mig sjuk.
----- Kruket ska rinna;
----- huset ska brinna,

ingen ska klämta. Flämta, min buk!
Käraste systrar, tagen i ring,
dansa och fläkta, tumla och spring;
var nu blind och döver;
spelman ger nu över,
raglar med fiolen kring.

Hej, mina flickor, lyfta på kjolen,
dansa och skratta, hör basfiolen!
Ge fader Berg konfonium
och Hoglands med gröna blan!
Hör, fader Berg, säg vad hon heter,
hon där vi skänken vindögdd och feter?
Gumman på Thermopolium,
hon är det, ja ta mig fan.
----- Trumpen och blinder,
----- gumpen är trinder

halsfräs min gumma! Brumma dulcian!
Käraste bröder, här är behag,
här är musik och flickor var dag,
här är Bacchus buden,
här är kärleksguden,
här är allting, här är jag.

Kölden är bister och rocken är tunn

(Skjutspojken visa)

1. Kölden är bister och rocken är tunn
armbågen igenom den lyser
tänderna hoppar som kråkor i mun
hej hoppсан, men skam den som fryser.
2. Landsvägen älskar jag mer än mitt hem,
hemma är huller och buller.
Värdfolket super och barnen med dem,
hej hoppсан, husbonden är fuller.
3. En gång så skjutsade jag en mamsell,
Brunte fick trava för vinden.
Kölden var bister, precis som i kväll,
hej hoppсан, det knep uti kinden.
4. Kinden var vit som vår husknut är grå
fruntimret snyftar och gråter.
Jag tog en snöklimp och lade därpå,
hej hoppсан, och färgen kom åter.
5. Men en gång skjutsade jag en officer,
då fick man veta på annat.
Örfilar fick man och skällsord med,
hej hoppсан, han sover så förbannat.
6. Julaftonsmorgon och skjutsen ska gå
in i den blekaste döden,
då kan man kanske en tolvskilling få
hej hoppсан, vad rysliga öden.

Lilla Lasse sitter och gråter

Lilla Lasse sitter och gråter,
borta är hans fiskarebåten.
Gråt inte, du lille Lasse,
din båt han står uti vassen
fuller med mörter och löjor!
Lasse ro hem, Lasse ro hem,
mor har fått barn, kon har fått kalv,
suggan fått tio små grisar!

Lars och Mas

Lars och Mas de voro på kalas
och Lars slog i sönder både koppar och glas.
Vi får betala, sa Lars, ja det gör vi, sa Mas,
det var bra, sa Lars till Mas.

Lars och Mas gingo in på en krog
och Lars tog en liten och Mas tog en stor.
Å vi tar en till, sa Lars, ja det gör vi, sa Mas,
det var bra, sa Lars till Mas.

Lars och Mas de gingo till skogs
för att höra de ljuvliga småfåglars sång.
Hör du korpen, sa Lars, ja det gör jag, sa Mas,
det var bra, sa Lars till Mas.

Och Lars han spände sin båge mot skyn
att skjuta de kråkor som flög däri
Är de feta, sa Lars, ja det är de, sa Mas,
det var bra, sa Lars till Mas.

Och Lars och Mas de foro till sjöss
Lars han blev eldare och Mas maskinist.
Och kan du elda, sa Lars, åjo, det kan jag, sa Mas,
det var bra, sa Lars till Mas.

Men se Lars han elda så donkepanna sprack
och det blev ett jädranes skojarespratt
Jag tror vi skubbar, sa Lars, ja, det gör vi, sa Mas,
det var bra, sa Lars till Mas.

Lars och Mas gingo över en äng
där såg de tre pigor som våldtog en dräng.
Fick de gjort 'et sa Lars, ja, det gjorde de, sa Mas,
det var bra, sa Lars till Mas.

Men se Lars och Mas hoppa över en å
där såg de en piga på huvet i en så.
Såg du blomman, sa Lars, ja det gjorde jag, sa Mas,
det var bra, sa Lars till Mas.

Liksom en herdinna

Fredmans epistel nr 80

P M Sellman

Liksom en herdinna, högtidsklädd,
vid källan en junidag
hopletar ur gräsets rosiga bädd
sin prydnad och små behag,
och ej bland väppling, hägg och siren
hopblandar pärlors strimmande sken
inom den krans i blommors val
hon flätar med lekande kval.

Så höljde min nymf på Floras fest
ett enkelt och skiftat flor,
då hon utav Mollberg buden till gäst
ut till Första torpet for,
det torpet lilla, straxt utom tulln
där kräftan ljustras röd i kastrulln
och dit Brunnsvikens bölja klar
i vattrade vågor sig drar.

Helt tunn i en nankinströja snörd,
vår Ulla sitt intåg höll;
tunt lyft av sefiren halsduken rörd
i vicklade skrynklor föll;
dess front sågs ej i bucklor mer spridd,
och nymfens kjortel, knappad i vidd,
ej vådligt mer i ögat stack
och skon bar nu ingen vit klack.

Just där inom torpets höjda gräs
på granrisat farstugolv
steg Ulla utur sin gungande schäs
en söndag, så klockan tolv
vid pass, då Jofur åskan bestämt,
och Dandryds klockor pinglade jämt,
och tuppen gol i källarsvaln,
och svalan flög långt in i saln.

Nu började tumlarn gå ikring
och Mollberg han damp av stoln;
vår nymf med sin arm och blixtrande ring
slog tallstrunten ut på kjoln.
Herdinnan trumf i bordet hon slog
och kjorteln över axlarna drog,
och mor på torpet utan krus
måst borga vårt herrskap sitt rus.

På backen mot luckan hästen gul
uppreser sin man i sky,
så korg och blankarder, skenor och hjul
med lossnade skruvar fly.
I eldad brunst han trängtar sin kos
och frustar med en gnäggande nos.
Men Ulla, kullstjälpt som en fru,
med Mollberg hon snarkar ännu.

Lilla Carl sov sött i frid

P M Bellman

Vaggrisa för min son Carl den 18 augusti 1787

Lilla Carl sov sött i frid!
Ty du får tids nog vaka,
tids nog se vår onda tid
och hennes galla smaka.
Världen är en sorgeö:
Bäst man andas ska man dö
och bli mull tillbaka.

En gång, där en källa flöt
förbi en skyl i rågen,
stod en liten gosse söt
och spegla sig i vågen.
Bäst sin bild han såg så skön
uti böljan, klar och grön,
strax han inte såg den.

Så är med vår levnad fatt
och så försvinna åren.
Bäst man andas gott och glatt
så lägges man på båren.
Lilla Carl skall tänka så
när han ser de blommor små
som bepryda våren!

Sova lulla, lilla vän.
Din välgång alla gläda.
När du vaknar ska vi sen
dig klippa häst och släda;
sen små hus av kort - lull, lull -
ska vi bygga, blåsa kull
och små visor kväda.

Mamma har åt barnet här
små gullskor och guldkappa;
och om Carl beskedlig är
så kommer rättnu pappa.
Lilla barnet namnam ger...
Sove lulla! Ligg nu ner,
och din kudde klappa!

Lilla vackra Anna

Lilla vackra Anna om du vill
hörer dig mitt hela hjärta till.
Jag är öm och trogen
och i dygden mogen
tycker om att vara jäf och gill.

Minns du hur vi lekte alla dar
smekande varann som mor och far
redde ler med handen
byggde hus i sanden
ack, hur lätt och lustigt livet var.

Men den glada tiden snart försvann.
Jag fick lära tröska och du spann.
Du gick vall i skogen
och jag körde plogen.
Mera sällan sågo vi varann.

Blott när sommarn stod i blomsterkrans
och när julen bjöd oss upp till dans,
kunde vi få råkas,
rodna, le och språkas.
Aldrig någon större glädje fanns.

Kärlek sådan oro kallas plär.
Ingen vet just vad den skälmen är.
Blott att han kan plåga
sätta oss i låga
som på en gång roar och förtär.

Snälla Anna när Gud skapte dig,
tänkte han helt viss i nåd på mig.
Kom att ja mig giva
och min maka bliva,
så skall det bli ljust på livets stig.

I en liten stuga ska vi bo
leva med varann i fred och ro.
Lära barnen kära
Gud och kungen ära
det skall bli så roligt må du tro.

Sist vi följas åt till himmelen
råka far och mor på nytt igen.
Bliva åter unga
börja åter sjunga
kärleken är livets bästa vän.

Limu, limu, lima

Limu, limu, lima,
Gud, låt solen skina.
Över bergena blå,
över kullorna små,
som i skogen ska gå
om sommaren.

Litet bo jag sätta vill

*Elias Sahlstedt
Trad.*

Litet bo jag sätta vill;
gård med trädgårdstäppa till,
liten åker till att grava
vill jag uppå landet hava;
huset utan vank och brist -
fyra rum och förstukvist.

Ladugården lagom stor;
åtta får och fyra kor,
gris i stian, häst i stallet,
liten kvarn vid vattenfallet,
och vid bryggan ner vid strand
liten båt att ro ibland.

Gröna ängar, gödda fält,
allting så ordentligt ställt,
harvad åker, raka diken
vacker utsikt utåt viken;
och så långt man skönja kan
berg och holmar om varann.

Dito vill jag ha ännu
en för söt och hygglig fru;
men hos flickorna jag tycker
ej om flärd och bjäfs och nycker
är hon flärdfull vill jag ha
hellre korgen än ett ja.

Frun bör vara, hör ni det,
mera magerlagd än fet,
glad och vänlig, from i seder
nådigst jag mig undanbeder
en som schaffsar utan ro
ut och in på kippad sko.

Ingen ödslighet får rå:
en grin-olle i var vrå
önskar snart vid pappas sida,
vagn att åka, käpp att rida,
pappershatt, trumpet och kort,
tupp som värper immerfort.

Vad skall mer jag hitta på?
Litet bokskåp i en vrå:
mor om kvällen i ordningställer
aftonvard och läsning eller
sitter mor och jag i lag -
liten visa sjunger jag.

Trevnad skall bli vardagsgäst
lögn och skvaller bli vår pest,
öppen sanning föra ordet,
varmt i hjärtat, gott på bordet
dörren, öppen för var vän,
stängs för flärdfull blott igen.

Sådant bo jag sätta vill
bums när kassan räcker till.
Men hur skall väl kassan ökas,
i vad värv skall lyckan sökas?
kanske sitter hon uti
något utländskt lotteri?

Lugn vilar sjön

Lugn vilar sjön! Kring berg och dalar
nu breder natten milt sin arm.
Och fågelns röst ej mera talar,
han slumrat in vid skogens barm,
han slumrat in vid skogens barm.

Lugn vilar sjön! Var fågel stilla
sitt huvud under vingen lagt.
All världens ävlan, flärd och villa,
de fjättras nu av sömnens makt,
de fjättras nu av sömnens makt.

Lugn vilar sjön! Igenom parken
en viskning går kring bergens krön,
Och alla blommorna på marken
de bedja fromt sin aftonbön,
de bedja fromt sin aftonbön.

Lugn vilar sjön! Mot jordens smärta
le hoppets stjärnor från det blå.
Var frid, var tröst, o mänskohjärta,
ty även dig skall friden nå,
ty även dig ska friden nå.

Lunka på

Lunka på, lunka på! Vi har långan väg att gå.
Lunka på, lunka på! Vi har långan väg att gå.
Hopp, mor Annika, hopp, mor Annika!
Hopp, min lilla Annika!
Hopp, mor Annika, hopp, mor Annika!
Hopp, min lilla Annika!

Långt bort i skogen

J. O. Laurin

Långt bort i skogen där träden växa höga
dansar bäcken genom dalen under munter sång.
Sippan i lunden slår upp sitt klara öga
solen värmer våren kommer till oss än en gång.
Tra la la la la, tra la la la la,
solen värmer våren kommer till oss än en gång.

Hör, huru trastarna sjunga uti hagen,
humlan surrar, gräset växer, allt är liv och lust.
Rosen hon doftar av morgondaggen tvagen.
O, hur härligt att få vara här på Sveriges kust!
Tra la la la la, tra la la la la,
o, hur härligt att få vara här på Sveriges kust!

Lusse lelle, lusse lelle, elva nätter före jul.
Lusse lelle, lusse lelle, elva nätter före jul.
Nu äro vi hitkomna elva nätter före jul.
Nu äro vi hitkomna elva nätter före jul.

Lägg väl på minne
G. (Överiges landskap)

Lägg väl på minne, hjärta och sinne,
vad jag dig säger nu, min vän.
Då skall du finna att du kan vinna
mycket båd' nytt och nöjsamt än.
Se på kartan det väl mödan lönar.
Ser du landet fullt av vackra sjöar
berg och strömmar, floder, skär och öar.
Sverige det heter vårt fädernesland.

Kuster så långa; landskap så många:
Fyra och tjugo kan man se.
Uppland och Sörmland, Västmanland, Närke
Värmland jämte Dalarna.
Östergötland, Västergötland, Dalsland,
Bohuslän och Halland jämte Skåne,
Blekinge och Småland, Öland, Gotland,
ligga i Svea- och Götaland.

Fädernejorden, längst upp i Norden,
stor del av året är så kall.
Norrland, så bör du kalla det, hör du!
Renen där trivs bland gran och tall.
Gästrikland och Hälsingland i söder,
Härjedalen, Jämtland, Medelpad samt
Ångermanland, Västerbotten, Lappland,
landskapen åtta, nu minns du ju det.